วัดพระทอง (พระผุด)

ประวัติวัดพระทอง
และ
ประวัติหลวงพ่อพระทอง (พระผุด)

วัดพระทอง ตั้งอยู่ในตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ระยะทางมาจากสะพานสารสิน ประมาณ 25 กม. มาตามถนนเทพกระษัตรี พอมาถึงอนามัยชั้น 1 อำเภอถลาง หรือสี่แยกทางเข้าบ้านเหรียงยังอีก 100 เมตร ถึงทางแยกแล้วเลี้ยวซ้ายเข้าวัดพระทอง (พระผุด) จากถนนเทพกระษัตรีสามแยกถึงวัด ประมาณ 5 เส้น เมื่อถึงวัดแล้วตรงไปที่วิหารหลวงพ่อพระผุด หลวงพ่อประดิษฐานอยู่ในวิหารเป็นลักษณะพระครึ่งพระองค์ ที่ท่านเห็นอยู่นี้เป็นพระผุดขึ้นมาจากพื้นแผ่นดิน โผล่เพียงเกตุมาลา สูงประมาณ 1 ศอก เป็นพระพุทธรูปทองคำด้วย (คนโบราณจึงก่อพระพุทธรูปครึ่งพระองค์สวมไว้) ประวัติของหลวงพ่อพระผุด และประวัติวัดพระทอง ยังไม่มีใครเขียนไว้เลย ได้แต่เล่าสู่กันฟังเรื่อยๆมา แม้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่เคยเสด็จมาทอดพระเนตรหลายพระองค์ก็ได้แต่ทรงเล่าถวายทั้งนั้น

ประวัติของหลวงพ่อพระผุดและประวัติวัดพระทอง เดิมทีเป็นมาอย่างไร อาตมาขอรวบรวมเอาตามชาวบ้าน คนจีนแก่ๆ คนไทยแก่ๆ เล่าต่อๆกันมาบ้าง จากหลวงพ่อท่านพระครูวิญญาณหลวงพ่อท่านสิงห์ ท่านเจ้าอาวาสองค์แรก โดยท่านประทับทรงเมื่อคราวปลุกเสกรูปเหรียญหลวงพ่อพระผุดปี 2511 บ้าง ถ้าหากขาดตกบกพร่องคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงประการใด อาตมาขออภัยมาในที่นี้ด้วยจึงขอรวบรวมเอาเท่าที่รู้ เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลังจะได้ทราบต่อไป

ความเป็นมาของประวัติพระผุดและวัดพระทองนั้น เดิมทีสถานที่ที่ตั้งวัดอยู่ในปัจจุบันนี้ ไม่เป็นวัดมาก่อนเป็นทุ่งกว้างมีนา มีคลองน้ำ มีหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ เช่น โค กระบือ ของชาวบ้านชาวเมืองถลางในสมัยนั้น ชาวบ้านเรียกทุ่งนานี้ว่า ทุ่งนาใน เพราะมีนา มีลำคลองเป็นทุ่งลงมาจากภูเขาน้ำตก ลงเรื่อยมาระหว่างบ้านทั้งสองบ้าน คือบ้านนาในกับบ้านบ่อกรวดเป็นทุ่งลงไปจนถึงทะเลพังบ้านดอน อันเป็นที่ตั้งเมืองเก่าของเจ้าเมืองถลางในสมัยนั้น และบัดนี้ชาวบ้านก็ยังเรียกว่าทุ่งนาในอยู่จนทุกวันนี้

ในสมัยที่พบหลวงพ่อพระผุดนั้นเกิดมีพายุฝนตกมากน้ำท่วมทุ่งนาน้ำเข้าบ้าน เข้าป่า พัดพาต้นไม้หักพัง เหมือนกับพายุร้ายสมัยนี้ พอฝนหยุดน้ำไม่ท่วมแล้ว วันหนึ่งมีเด็กชายนำกระบือไปเลี้ยงยังทุ่งนานั้น หาที่ผูกเชือกกระบือสำหรับเลี้ยงข้างริมคลองนั้นไม่มี กิ่งไม้เล็กที่เคยผูกก็ถูกน้ำพัดพาไปหมด เด็กชายนั้นได้เห็นของสิ่งหนึ่งข้างริมคลองมีลักษณะเหมือนไม้แก่น มีโคลนตมติดอยู่ เลยนำเชือกกระบือไปผูกกับสิ่งเหล่านั้นแล้วเด็กก็กลับมาบ้าน พอเด็กถึงบ้านก็เกิดอาการเป็นลมล้มตายลงในเวลาเช้าวันนั้นเอง พ่อแม่ของเด็กก็จัดการทำศพเด็กแล้วพอตกสายๆ พ่อของเด็กก็ไปเลี้ยงกระบือ พอไปถึงที่ที่เด็กผูกกระบือไว้ก็เห็นกระบือตาย เมื่อเดินเข้าไปดูใกล้ๆก็เห็นเป็นวัตถุอย่างหนึ่งที่เด็กคนนั้นเอาเชือกกระบือไปผูกไว้ เกิดความกลัวเลยตัดเชือกสำหรับผูกกระบือนั้นเสียครึ่งหนึ่ง แล้วนำกระบือไปฝังเสีย พอตกกลางคืนพ่อของเด็กชายผู้นั้นก็ฝันว่า ที่เด็กและกระบือได้ถึงแก่ความตายนั้น เพราะเด็กได้นำเชือกกระบือไปผูกไว้กับเกศพระพุทธรูป พอรุ่งเช้าพ่อของเด็กก็ชวนเพื่อนบ้านให้ไปยังที่ริม

คลองที่เด็กนำกระบือไปผูกไว้กับวัตถุประหลาดนั้น ต่างคนต่างก็เอาน้ำมาล้างขัดสีเอาเชือกและโคลนตมที่ติดอยู่ออกจนหมด จึงเห็นเป็นลักษณะเหมือนเกศพระพุทธรูปเป็นทองคำด้วย ชาวบ้านต่างแตกตื่นพากันมาบูชาสักการะกันมาก และพากันไปเรียนให้เจ้าเมืองทรงทราบ เจ้าเมืองสมัยนั้นอยู่บ้านดอน ระยะทางจากสถานที่พระผุดไปบ้านดอนที่ๆเจ้าเมืองประทับห่างกันประมาณ 3 กม. เมื่อเจ้าเมืองทรงทราบ ก็รับสั่งให้ทำการขุดมาประดิษฐานไว้บูชาข้างบน แต่ขุดอย่างไรก็ไม่สำเร็จคือไม่สามารถขุดได้ เนื่องจากเกิดมหัศจรรย์มีตัวต่อแตนจำนวนมากขึ้นมากับดินที่ขุดขึ้นมานั้น และอาละวาดไล่ต่อยผู้ที่ขุด คนที่ไม่ขุดตัวต่อแตนจะไม่ทำอันตรายส่วนผู้คนที่นำดอกไม้มากราบไหว้เข้าไปลูบคลำเกตุมาลาของพระผุดได้ตัวต่อแตนไม่ทำอันตรายเลย ยังความมหัศจรรย์กับผู้พบเห็นเป็นอันมากจึงพากันไปเรียนท่านเจ้าเมืองทรงทราบว่าไม่สามารถขุดได้ เพราะบางคนที่ถูกตัวต่อแตนต่อยอาละวาดเป็นพิษไข้ถึงแก่ความตาย ท่านเจ้าเมืองจึงรับสั่งให้ทำที่มุงที่บังเป็นสถานที่กราบไหว้เรื่อยมา ชาวบ้านคนไทยเรียกว่าพระผุด เพราะเป็นพระพุทธรูปที่ผุดขึ้นมาจากพื้นดินเพียงพระเกตุมาลาสูงประมาณ 1 ศอก คนจีนเรียกว่า ภูปุ๊ค (พู่ฮุก)เพราะว่าคนจีนส่วนมากเขานับถือกันว่าเป็นพระผุดมาจากเมืองจีน และคนจีนในย่านเกาะภูเก็ตจังหวัดพังงา ตะกั่วป่า ท้ายเหมือง และจังหวัดกระบี่ ต่างก็พากันมาเคารพนับถือ เมื่อถึงเทศกาลตรุษจีน (เดือน 3) ก็พากันมานมัสการเป็นประเพณีมา จนถึงทุกวันนี้ก็ยังมานมัสการตลอดทุกปีเป็นเสมอมา เหตุที่คนจีนอ้างว่าเป็นพระผุดมาจากเมืองจีนนั้น อาตมาเคยถามคนจีนแก่ๆ ในภูเก็ตหลายท่านด้วยกัน ซึ่งก็จะเล่าเป็นทำนองเดียวกันว่า ในสมัย

ประมาณสองพันปีเศษ มีชาวธิเบต ไปบุกรุกเมืองจีน คนจีนได้เสียเมืองให้แก่ชาวธิเบต คงเหลือเฉพาะเมืองเซี่ยงไฮ้เท่านั้น ซึ่งที่เมืองเซียงไฮ้นั้นมีพระพุทธรูป 3 องค์ โดยตระกูลเจ้าเมืองจีน 3 พี่น้องเป็นผู้สร้างพระทองคำประจำตระกูล 3 องค์ เล่ากันว่า เจ้าพี่องค์แรกครองเมือง 25 ปี ไม่มีมเหสี และ บุตร เมื่อสวรรคตลง เจ้าองค์น้องที่สองเสวยราชย์ ได้เก็บเอาทองคำทั้งหมดเทเป็นองค์พระพุทธรูปบูชาไว้บูชาแทนตัวเจ้าพี่องค์แรก เจ้าองค์ที่สองครองราชย์ได้ 23 ปี ก็สวรรคต ครั้นเจ้าน้องององค์ที่สามครองราชย์ก็เก็บรวบรวมทองคำทั้งหมดของเจ้าองค์ที่สองเทเป็นพระพุทธรูปอีกองค์ใหญ่กว่าองค์ที่หนึ่ง เป็นพระพุทธรูปองค์กลาง น้ององค์ที่สามเสวยราชย์ได้ 8 ปีก็สวรรคต เจ้าต่างวงค์เสวยราชย์แล้วก็เก็บเอาทองคำของเจ้าแผ่นดินมาเทเป็นองค์พระพุทธรูปทอง รวมองค์พระ 3 องค์ เป็นพระพุทธรูปที่สวยงามมากในสมัยนั้น และในครั้งนั้นเองเมืองเซียงไฮ้ได้เสียให้แก่ชนชาติธิเบต ชาวธิเบตจึงได้นำเอาพระพุทธรูปองค์โตกว่าในสามองค์ ลงเรือพามาทางทะเลจีนเข้ามายังมหาสมุทรอินเดียเพื่อไปประเทศธิเบต เรือเกิดถูกลมพายุพัดเข้ามายังชายฝั่งพังงาและเรือก็มาจมลงตรงนี้เอง เลยเกิดเป็นเกาะขึ้น เนื่องจากสวะมาจับเข้ากับเรือที่จมเลยเป็นเกาะตั้งแต่นั้นมา และพอดีที่ตรงพระพุทธรูปเป็นลำคลองเมื่อฝนตกหนักๆ น้ำเซาะตลิ่งพังหลวงพ่อก็โผล่ให้เห็นเพียงพระเกตุมาลา ส่วนองค์พระนั้นคงอยู่ใต้ดิน ยังขุดไม่ได้ คนจีนคนไทยจึงนับถือตลอดมา คนจีนบางท่านยังเล่าว่าหลวงพ่อผุดนี้เป็นพระพุทธรูปองค์กลางที่ชาวธิเบตขโมยมานั้นมีชื่อว่า "กิ้มมิ่นจื้อ"

อยู่มานานได้มีชีตาผ้าขาวรูปหนึ่งมาพักที่เมืองถลาง รู้ว่าพระพุทธรูปทองคำผุดอยู่กลางท้องทุ่งนา ท่านรู้สึกกลัวว่าโจรผู้ร้ายจะตัดพาไปขายเสีย เลยชักชวนชาวบ้านแถวใกล้ๆไปเก็บเอาเปลือกหอยมาเผาไฟทำเป็นปูนขาวมาปนกับทรายโบกเอาไว้กันผู้ร้าย เลยเป็นสถานที่กราบไหว้เรื่อยมา

ต่อมาเมื่อเมืองถลางได้เสียแก่พม่า พม่าโจมตีแบบจู่โจม คนไทยไม่ทันรู้ตัวถูกพม่าตีแตกเจ้าเมืองหนีไปอยู่ทางภูเก็ต และในสมัยนั้นเมืองตะกั่วทุ่ง เมืองตะกั่วป่า ประจวบฯ ปราณบุรี จนถึงกรุงศรีอยุธยา พม่ายึดได้ พม่าจู่โจมแบบกองโจร เจ้าเมืองถลางหนีไปอยู่ทางภูเก็ต เจ้าเมืองถลางให้คนสนิทไปเรียนให้เจ้าเมืองนครศรีธรรมราชทรงทราบ เพราะในสมัยนั้นถลางขึ้นต่อเมืองนครศรีธรรมราช เมื่อเจ้าเมืองนครศรีธรรมราชทรงทราบแล้ว ก็ยกกำลังทหารมาช่วยเมืองถลาง พม่าเมื่อยึดเมืองถลางได้แล้วก็กวาดทรัพย์สินที่อื่นหมดแล้ว พอพม่ารู้ว่ามีพระพุทธรูปทองคำพม่าเลยรื้อสิ่งที่ชีตาผ้าขาวโบกไว้ออกหมดพม่าก็เห็นเป็นทอง พม่าอยากได้ทั้งองค์ พม่าก็เลยขุดหลวงพ่อพระผุด ในขณะที่พม่าทำการขุดนั้นจึงเกิดสิ่งมหัศจรรย์มีมดคันตัวเล็กๆ ขึ้นมากับดินที่พม่าขุดเป็นจำนวนมาก คนโบราณเล่าว่าขึ้นมาเท่าลำตาล (เท่าต้นตาล) กัดพม่าไม่เลือก พม่าคนใดถูกมดคันกัดคนนั้นเป็นไข้จับสั่นล้มตายหลายร้อยคน ที่ตายก็ตายที่เหลือก็ขุดไป พม่าขุดถึงพระพักตร์เห็นสวยงามมาก พม่ามีความอยากได้ทั้งองค์ เมื่อมดกัดมากๆ เข้า พม่าเอาไฟเผาพอมดตายหมดแต่ดินร้อนพม่าก็ขุดไม่ได้ พม่าให้คนไทยเอาน้ำมารดให้ดินเย็นแล้วพม่าก็ขุดอีกพม่าที่ถูกมดกัดเกิดเป็นไข้ตายจำนวนมาก พม่าพยายามขุดไปจนถึงพระศอ

(คอ) ก็ยิ่งเห็นความสวยงามมากขึ้น เมื่อเจ้าเมืองนครยกทหารไทยมาช่วยเมืองถลาง ก็ต้องผ่านเมืองตะกั่วทุ่งก็ต้องตีเมืองตะกั่วทุ่งกลับคืนจากพม่า ที่เมืองตะกั่วทุ่งเมื่อเจ้าเมืองนครตีแตกเมืองตะกั่วทุ่งกลับคืนมาได้ก็ตีมาเรื่อยๆ มุ่งหน้าเข้าสู่เมืองถลาง แต่พม่าที่ถูกตีแตกจากเมืองตะกั่วทุ่งก็พาเรือข้ามฝากมายังเมืองถลางหมด เจ้าเมืองนครศรีธรรมราชเมื่อมาถึงท่านุ่นจะข้ามเข้าเมืองถลางไม่ได้ เลยต้องทำแพ ทำเรือ เสียเวลานานประสบกับเวลานั้นมีเสียงคลื่นดังจัด พม่าเข้าใจว่าเป็นเสียงปืนของทหารฝ่ายเจ้าเมืองและเจ้าเมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งคงจะรวบรวมกำลังพลได้และคงจะข้ามฝากมาได้แล้วก็เลยตกใจกลัวพากันลงเรือหนีกลับไปทิ้งหลวงพ่อพระผุดให้โผล่เพียงพระศอ (คอ) เจ้าเมืองถลางก็ได้กลับมาตั้งเมืองที่ถลางใหม่ ใช้ชื่อว่า ค่ายท้าวเทพกษัตรี ท้าวศรีสุนทร ส่วนเจ้าเมืองนครศรีธรรมราชก็กลับเมืองนครศรีธรรมราชไป สาเหตุที่เจ้าเมืองนครมาช่วยเมืองถลางก็เพราะว่าสมัยนั้นเมืองถลางขึ้นต่อเมืองนครศรีธรรมราช

และในปีนั้นเอง ได้มีพระธุดงค์รูปหนึ่งเดินธุดงค์มาจากเมืองเหนือเมืองสุโขทัย มาปักกลดที่นี่ ได้เห็นหลวงพ่อพระผุดเป็นพระพุทธรูปโผล่เพียงพระศอ (คอ) และเป็นทองคำด้วย ท่านกลัวว่าโจรผู้ร้ายจะตัดไปขายเสีย ท่านจึงคิดว่าควรจะสร้างวัด เพราะเห็นว่าเป็นวัตถุที่มีค่ามากท่านเดินธุดงค์ต่อไปไม่ได้ ท่านเลยสร้างวัดขึ้นสมัยหลวงพ่อสิงห์ หลวงพ่อเจ้าอาวาสองค์แรกของวัดนี้ชื่อหลวงพ่อสิงห์ท่านเลยชักชวนชาวบ้านสร้างกุฏิ วิหาร และสร้างพระอุโบสถ โดยให้เอาหลวงพ่อพระผุดเป็นพระประธานในอุโบสถ แล้วก่อสวมให้สูงขึ้น เพื่อสะดวกแก่กิจกรรมของสงฆ์ การก่อสวมในสมัยนั้นก่อเพียงแต่หน้าเท่านั้น แล้วต่อมาหลวงพ่อ

สิงห์ท่านได้จัดสร้าง กุฏิ โรงครัว หอฉัน ศาลาการเปรียญสำเร็จเป็นวัดโดยสมบูรณ์ ผูกพัทธสีมาเรียบร้อย วัดนี้ชาวบ้านเรียกว่า วัดนาใน วัดพระผุด วัดพระหล่อคอ เพราะเป็นพระผุด และที่ว่าท่านเจ้าอาวาสองค์แรกชื่อว่าหลวงพ่อสิงห์นั้นท่านบอกนามของท่านในคราวท่านประทับทรงเมื่อคราวปลุกเสกรูปเหรียญหลวงพ่อพระผุดปี 2511 และได้เล่าประวัติวัดนี้ให้ฟังด้วย เมื่อท่านสร้างวัดเรียบร้อยท่านผูกปริศนา (ลายแทง) ขึ้นไว้ด้วยแรงอธิษฐานว่า เจ้าอาวาสรูปใดแก้ปริศนานี้ไม่ได้ก็อยู่วัดนี้ไม่ได้ นับตั้งแต่หลวงพ่อลงวัดนี้มีเจ้าอาวาสเพียง 14 องค์เท่านั้น คือ

1. หลวงพ่อสิงห์	*2. หลวงพ่อไชย*
3. หลวงพ่อคงฆ์	*4. หลวงพ่อมั่น*
5. หลวงพ่อพัด	*6. หลวงพ่อวร*
7. หลวงพ่อขุม	*8. หลวงพ่อโต*
9. หลวงพ่อวอน	*10. หลวงพ่อเขม*
11. หลวงพ่อพุธ	*12. หลวงพ่อรอด*
13. หลวงพ่อช่วย	*14. หลวงพ่อไชยศรี*

15. หลวงพ่อฝรั่ง (พระครูวิตถารสมณวัตร)

หลังจาก 14 องค์ ไม่มีพระรูปใดอยู่ได้เลยคือแก้ปัญหานี้ไม่ได้ก็อยู่ไม่ได้ บางรูปมาจำพรรษาได้เพียง 3 เดือน บางรูปเดือนเศษๆ ก็มี ถ้าขืนอยู่ไม่บ้าก็มรณะ ไม่บ้าก็เสียสติ จนวัดนี้ร้างมาร้อยกว่าปี จนเป็นที่เลื่องลือกันว่าเป็นวัดพระผุดกินสมภาร หาพระมาอยู่ไม่ได้ เป็นป่าขมิ้นวัดร้างร้อยกว่าปีมีต้นไม้ใหญ่ๆ กุฏิ วิหาร ศาลาการเปรียญ ก็ผุพังไปหมดเหลือแต่หลวงพ่อที่ทำเป็นปูนนอกนั้นไม่มีอะไรเหลือ มีขมิ้นหว่านเต็มไปหมด

วัดต่างๆ ในจังหวัดภูเก็ต พังงา พากันมาเอาขมิ้นไปย้อมผ้าในสมัยนั้น แต่ถึงอย่างไรพอถึงเทศกาลตรุษจีน ชาวจีนก็มาถากถางกันแล้วพากันมาไหว้อย่างไม่ละ หลังจากเทศกาลแล้วก็รกอย่างเดิม เพราะไม่มีพระอยู่ในสมัยที่เป็นป่าได้มีช้างของเจ้าเมืองมาลงงาที่ข้างองค์พระผุด ช้างตัวนั้นก็ถึงแก่ความตาย กระดูกช้างหายเสียตอนสงครามโลกครั้งที่สอง มีขโมยพาไปทำเหล็กไฟตบ เลยกระดูกช้าง กระดูกกระบือ เขากระบือหายหมดพร้อมกัน เหล็กไฟตบ (ทางกรุงเทพฯ เรียกว่าตะบันไฟ) ปริศนาที่หลวงพ่อสิงห์อธิษฐานไว้ว่าดังนี้ ยัก 3 ยัก 4 หามผีมาเผา ผีไม่ทันเน่า หอมฟุ้งตลบ ผู้ใดคิดสบ ให้เอาที่กบปากแดง ผู้ใดคิดแจ้ง เอาจากแร้งล่อคอ

เมื่อปี พ.ศ. 2440 หลวงพ่อท่านพระครูวิตถารสมณวัตร (ฝรั่ง) อดีตเจ้าอาวาสวัดพระทอง ท่านอุปสมบทที่วัดพระนางสร้างได้ 3 พรรษา ท่านเป็นครูสอนภาษาไทยที่วัดพระนางสร้างด้วย ท่านพยายามคิดปริศนาอันนี้ได้ ท่านเลยมาจำพรรษาที่วัดพระทองในปี พ.ศ. 2440 นั้นเองมาจนถึงทุกวันนี้ ในครั้งนั้นอายุหลวงพ่อพระครูวิตถารสมณวัตร ตอนมาอยู่วัดและมาสร้างวัดอายุท่านได้ 23 ปีเท่านั้น วัดนี้ก็เจริญตลอดมาจนบัดนี้ เข้าใจว่าท่านแก้ปริศนาของหลวงพ่อสิงห์ได้แน่ ถ้าแก้ไม่ได้ก็อยู่ไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่า หลวงพ่อท่านแก้ได้ท่านจึงอยู่ได้ถึง 61 ปี คือพึ่งมรณะภาพเมื่อปี พ.ศ. 2501 อายุท่านได้ 84 ปี ท่านปฏิสังขรณ์มา 61 ปี แสดงให้เห็นว่าวัดนี้พึ่งเป็นวัด 70 ปีตอนหลัง เมื่อหลวงพ่อท่านแก้ปริศนาได้แล้วหลวงพ่อท่านก็ปฏิสังขรณ์วัดขึ้นการปฏิสังขรณ์วัดพระผุดในสมัยนั้นหลวงพ่อท่านเล่าว่าท่านทำได้ดีเพราะคนจีนคนไทยเขาพร้อมที่จะช่วยเหลือเพราะวัดนี้หายาก พระกลัวตายไม่มีใครกล้ามาอยู่ เมื่อหลวงพ่อท่าน

ไปจำพรรษาที่วัดพระผุดแล้ว ท่านจัดการทำอุโบสถใหม่โดยเถ้าแก่ทางเมืองปีนังเป็นผู้ออกเงินให้สร้าง คือเถ้าแก่อย่าเซียง อยู่เมืองปีนังเป็นผู้สร้าง และพระพุทธรูปครึ่งพระองค์ที่ท่านเห็นอยู่นี้หลวงพ่อท่านเรียกนายช่างมาจากเมืองปีนังให้ก่อสวมเป็นครั้งที่ 3 ก่อนที่ท่านจะทำการก่อสวมทับของเก่า ท่านบอกว่าท่านได้ทดลองด้วยตัวท่านเองแล้ว คือทำการใช้วิธีขุดดินลงข้างหลังรูปหลวงพ่อกว้างประมาณ 2 ศอก ลึก 2 เมตร ขุดในตอนกลางคืน พอขุดลงลึก 2 เมตรแล้วคิดจะพังดินเข้าไปดู ทำไม่ได้เพราะดินที่ขุดลงไปนั้นเป็นดินทราย กลัวรูปเก่าหลวงพ่อจะพังพับ ท่านเลยใช้วิธีหาเหล็กมาตีเป็นปากจิ้งจกแล้วใช้ไม้ตอกเข้าไปจนชนของแข็งๆ ตอกจนเหล็กนั้นงอ จึงเอาเหล็กนั้นออกมาตัดปลายแหลมของเหล็กนั้น พาไปหาช่างทองภูเก็ตพิสูจน์ดู นายช่างทองบอกว่าทองคำเนื้อดีให้ไปขายเอาเงินมาสร้างวัด เมื่อท่านทราบอย่างนี้ ท่านเลยให้นายช่างมาจากเมืองปีนังเป็นผู้ก่อสวมหลวงพ่อครึ่งพระองค์เพื่อให้สูงขึ้น และหลวงพ่อพระผุดนี้ก่อมา 70 ปีเศษแล้ว ชาวบ้านมักเรียกว่าวัดพระหล่อคอบ้างวัดนาในบ้าง มีหลายชื่อสุดแท้แต่ใครจะเรียก จนมาสมัยที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 6 ซึ่งขณะนั้นทรงดำรงพระยศเป็นพระโอรสาธิราชได้เสด็จประพาสจังหวัดภูเก็ต และได้เสด็จทอดพระเนตรพระผุดองค์นี้แล้วจึงได้ทรงพระราชวิจารณ์ไว้ว่า "การก่อพระพุทธรูปสวมพระผุดนี้ก่อด้วยอิฐถือปูนมีแต่เศียรกับพระองค์เพียงแค่ทรวงเพื่อให้ดูเหมือนผุดขึ้นมาจากพื้นดินฝีไม้ลายมือทำก็กระนั้นแหละ แต่ต้องชมว่าเขากล้า มีคนน้อยคนที่จะกล้าทำพระครึ่งองค์เช่นนี้ เพราะฉะนั้นก็จะต้องยอมรับว่าเป็นของควรดูอย่างหนึ่ง" ต่อจากนั้นพระบรมโอรสา

ธิราช ก็ได้ทรงพระราชทานนามวัดนี้ว่า “วัดพระทอง” ชาวบ้าน ชาววัด จึงเรียกว่าวัดพระทองมาจนทุกวันนี้

ปริศนาที่หลวงพ่อสิงห์ ให้ประจำวัดนี้ว่า “ยัก 3 ยัก 4 หามผีมาเผา ผีไม่ทันเน่าหอมฟุ้งตลบ ผู้ใดคิดสบให้เอาที่กบปากแดง ผู้ใดคิดแจ้ง เอาจากแร้งล่อคอ” นั้น หลวงพ่อท่านพระครูวิตถารสมณวัตร อดีตเจ้าอาวาสวัดพระทองแก้ไว้ดังนี้

ยัก 3 ยัก 4 ได้แก่ศาลเจ้าต่างๆ ในจังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ ท้ายเหมือง ตะกั่วป่า พากันมาทำพิธีในเทศกาลตรุษจีนทุกปี ด้วยการอัญเชิญเจ้าประจำศาลให้เข้าประทับทรงเข้าขบวนแห่แหนมายังวัดพระทอง เพื่อมนัสการหลวงพ่อวัดพระผุด ขบวนแห่แหน ถ้าเป็นศาลเจ้าใหญ่หน่อยอาจมีผู้คนร่วมขบวนนับจำนวนร้อยๆ คนนำหน้าด้วยคนทรงซึ่งทำหน้าที่เหมือนวิญญานม้าทรงของวิญญาณเจ้า คนทรงนี้เมื่อเดินไปจะกระโดดโลดเต้นเหมือนลักษณะม้าไม่มีผิด ขบวนนี้จะต้องเดินทางด้วยเท้าไปจนถึงวัดพระทอง โดยไม่มีการหยุดพักผ่อนบางขบวนมาจากไกลๆ เป็นระยะทางตั้ง 30-40 ก.ม. แต่อัศจรรย์ที่คนทรงและคนหามเกี้ยวพระ ตลอดจนคนเชิญเครื่องบริขารซึ่งล้วนแต่ทรงวิญญาณด้วยกันทั้งนั้น คนเหล่านี้จะพากันกระโดดโลดเต้นตามจังหวะล่อโก๊ะมาตลอดระยะทางไกลๆ โดยไม่มีอาการเหน็ดเหนื่อย นอกนั้นเมื่อขบวนแห่ผ่านเข้าไปในย่านชาวจีนก็จะมีการต้อนรับด้วยการจุดประทัดนับจำนวนพันๆ โดยโยนเข้าไปในขบวนแห่เสียงประทัดสนั่นหวั่นไหวแทบหูดับตับไหม้ ถ้าเป็นตอนกลางคืนจะเห็นเป็นประกายไฟแลบแปลบปลาบอย่างน่ากลัว ส่วนควันดินประสิวระเบิดตลบอบอวลเป็นม่านหมอกมืดมิดไปหมด บาง

แห่ต้อนรับด้วยการขุดรางสุมถ่านไฟแดงฉานไปทั้งหลุมให้คนทรงเดินลุยผ่านไป แต่ก็ไม่เคยปรากฏว่ามีใครได้รับอันตรายจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้เลย ในขบวนแห่บางรายหรือบางแห่งคนทรงนำหน้าจะแสดงปาฏิหารย์ใช้ลูกตุ้มหนามฟาดตัวเองจนโลหิตไหลไปทั้งร่าง บ้างก็เอาลวดแหลมๆ ยาวๆ ร้อยติดตามตัวไว้รุงรัง บ้างกรีดเนื้อ เชือดลิ้นเอาเลือดเขียนฮู้ชุลมุนวุ่นวาย แต่พอเสร็จพิธีแล้วไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ หรือมีแผลจนต้องเยียวยารักษาแต่อย่างไร เมื่อขบวนแห่ถึงวัดพระทองแล้วก็จะทำทักษิณาวัตรสามรอบพระอุโบสถพระทอง การที่ขบวนแห่ทำทักษิณาวัตรสามรอบอุโบสถนั้น เขาไม่ทำเหมือนกับวันวิสาขบูชา มาฆบูชาของคนไทยทำกันของคนจีนเขาทำทักษิณาวัตรแบบสี่คนหามเกี้ยวพาโดยรอบพระอุโบสถ 3 รอบ แบบยักไปยักมา 3 รอบอันนี้ หลวงพ่อท่านแก้ว่าได้แก่ ยัก 3 ยัก 4 ได้แก่อันนี้

หามผีมาเผา ผีไม่ทันเน่าหอมฟุ้งตลบ ตอนนี้หลวงพ่อท่านแก้ว่าได้แก่เวลาที่ขบวนแห่มานั้นจะมีคนหามไม้จันทร์ ไม้จวง (ไม้เทพทาโร) ไม้บริแหวนมาด้วย ขบวนแห่ไม้เหล่านั้นยังสดๆ อยู่ได้ตัดเป็นท่อนๆ สั้นทั้งนั้น พร้อมกับอั้งโหล่ใบใหญ่ๆ 1 ใบ มาตั้งในอุโบสถ วางตรงหน้าหลวงพ่อพระผุด เอาไม้ที่กล่าวมาเผาไฟในอั้งโหล่ไม้สดๆ ถูกไฟติดก็มีควันหอมฟุ้งตลบทั้งวัด หลวงพ่อท่านบอกว่าได้แก่อันนี้

ผู้ใดคิดสบให้เอากบปากแดง ตอนนี้หลวงพ่อแก้ ผู้ใดคิดสบก็เท่ากับผู้ใดคิดพบให้เอาที่กบ คนโบราณเขาบ้ายหรือตรงๆ ทองคำเขาไม่พูดกันเขามักใช้คำว่า กบ เขียด กุ้ง ปลา เต่า จำพวกนี้ทองคำทั้งนั้น ฉะนั้นคำว่ากบก็คือทองคำนั้นเอง ก็ให้เอาที่หลวงพ่อพระทองนั้นเอง คือให้

ปรารถนาเอาที่หลวงพ่อพระทองสร้างให้วัดเจริญรุ่งเรืองมาจนถึงบัดนี้

ผู้ใดคิดแจ้งเอาจากแร้งล่อคอ ตอนนี้หลวงพ่อแก้ว่า ให้เขย่าเอาจากไม้เซียมซีในกระบอกไม้ไผ่ เมื่อได้เบอร์ใดก็ให้ไปเอาใบเซียมซีของหลวงพ่อ ซึ่งในใบเซียมซีมีความหมายพยากรณ์ของหลวงพ่อที่กำหนดเอาไว้

เมื่อศาลเจ้าต่างๆ เข้าไปนมัสการหลวงพ่อพระทองในพระอุโบสถ ส่วนคนทรงทั้งหลายก็ฟุบแน่นิ่งอยู่หน้าหลวงพ่อพระทองนั่นเอง แล้วค่อยๆรู้สึกตัวจนเสร็จพิธีการไหว้ และชาวบ้านที่ตามมานมัสการหลวงพ่อ

เสร็จแล้วจึงเข้าไปประทับทรงลาหลวงพ่อพระทองออกจากโบสถ์แห่แหนขบวนอย่างมา กลับถึงศาลแล้วจึงลา

ความสำคัญทางราชการ ที่วัดนี้เคยเป็นสถานที่ปลุกเสกน้ำมุรธาภิเษกทุกรัชกาลตลอดมา แม้แต่รัชกาลปัจจุบันเมื่อตอนเสวยราชย์ ก็ประกอบพิธีปลุกเสกน้ำมุรธาภิเษกที่วัดพระทองเช่นกัน และสมัยที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันเสด็จประพาสจังหวัดภูเก็ต พระองค์ท่านยังเสด็จโดยพระองค์แต่ลำพังไม่มีหมายกำหนดการ และทั้งยังพระราชทานลายพระหัตถ์โดยย่อว่า ภ.ป.ร. วันที่ 11 มีนาคม 2502 พระองค์ทรงประทับอยู่ในพระอุโบสถหลวงพ่อพระทอง 40 นาที จึงเสด็จกลับ

พระครูสุวรรณพุทธาภิบาล

เจ้าอาวาสวัดพระทอง

ผู้รวบรวมเรียบเรียง

5 ธันวาคม 2521

พิมพ์ครั้งที่ 4

ยาแก้กษัย

(ยาแก้กษัยทุกจำพวกต้องบดเป็นผง)

1.	มหาหิงค์หนัก	1	บาท
2.	ว่านน้ำหนัก	1	สลึง
3.	เจ็ดหมูนเพลิงหนัก	2	สลึง
4.	เกลือสินเธาว์หนัก	2	สลึง
5.	พริกไทยหนัก	6	สลึง
6.	การะบูรหนัก	2	สลึง
7.	การพลูหนัก	1	สลึง
8.	หัวแห้วหมูหนัก	2	สลึง
9.	โฏฐพุงปลาหนัก	1	เฟื่อง
10.	โกฎสอหนัก	1	เฟื่อง
11.	ยาดำหนัก	1	บาท
12.	รากตองแตกหนัก	6	สลึง
13.	ดีปลีเชือกหนัก	6	สลึง
14.	รากช้าพลูหนัก	1	สลึง
15.	ผลกระดอมหนัก	6	สลึง
16.	ปริเพ็ดหนัก	2	สลึง
17.	ลูกกระหวานหนัก	2	สลึง
18.	กระเทียมหนัก	2	สลึง
19.	ขมิ้นอ้อยหนัก	2	สลึง
20.	หัสดำเทศหนัก	1	บาท
21.	ใบสะเดาหนัก	1	ตำลึง

(เป็นยาผงละลายน้ำผึ้งรวง รับประทาน เช้า–เย็น ทุกวันแก้กษัยทุกชนิดดีนักแล)

ยาเลือด (เป็นยาต้ม)

1.	น้ำประสารทองหนัก	2	สลึง	ตุกเสียก่อน
2.	การะบูรหนัก	1	บาท	
3.	ยาดำหนัก	1	บาท	
4.	ดินประสิวดิบหนัก	1	สลึง	
5.	สารส้มหนัก	1	เฟื่อง	
6.	ไม้ฝางหนัก	4	บาท	
7.	พริกไทย	7	เม็ด	
8.	ดีปลีเชือก	7	ดอก	
9.	ขิงสด	7	แว่น	
10.	ลูกมะกรูด	2	ผล	
11.	ลูกมะนาว	7	ผล	

(เป็นยาต้มกิน เช้า–เย็น บำรุงเลือดเสีย เลือดพิการต่างๆ เป็นต้น ว่าระดูไม่ปกติ หายแลฯ)

ยาน้ำมันทาแก้เอนกประสงค์

ให้นำเอาใบส้มหลอดสดๆ มาหั่นแล้วนำมาตำให้ละเอียด บีบเอาน้ำแล้วนำไปเคี่ยวให้แห้ง จนแตกมัน จนเป็นน้ำมันแล้วนำมาเสกด้วยคาถา สักกัตตวาฯ

(ใช้ทาแก้มีดบาดเป็นแผล)

ยาแก้ริดสีดวงทวาร

1.	เถาวัลย์เปรียง	7	คืบ	(เท่าตัวเอง)
2.	หัวหอมโทน	7	ขีด	

3. น้ำค้างปนน้ำฝนมาต้มกินหายแลฯ

พิมพ์ที่ เจ้าฟ้าการพิมพ์ ภูเก็ต โทร. (076) 216501, 225750

พระอุโบสถ วัดพระทอง